

היינו מתייעצים וקובעים ביחד מה לזרוע בשדה זה ומה
באחר.

גם אם הארכת, כאמור, עלי עוד לספר על תליש החומצה,
שזהו פרק מיוחד במינו ואין לפסוח עליו.

לא זו בלבד שגבעולי החומצה הקשים והחמצמצים סוד-
קים בכפות הידים עד זוב דם וצורבים בחמיצותם — ידינו
אנו, כבר היו מחוסנות נגד צרבנים אלו — יש לתלוש בעוד
הטל בשדה והצמחים לחים, שאם לא כן נושרים רבים מה-
תרמילים וגרעיניהם ונשארים בשדה. היינו תולשים בשעות
הבוקר המוקדמות ולעיתים, אם מיקום השדה איפשר זאת,
גם בשעות הערב ולנים בשדה.

תליש החומצה האחרון שלי במטולה (בשנה שלאחריה
כבר הייתי באילת-השחר), היה בזיקרה. שדה בקרבת הכפר
איבל. עם רדת הערב יצאנו יהודה, עמנואל ואני. שכנו
האכר, נילוה גם הוא אלינו לתלוש בשדהו. ירדנו בריצה,
בציחקוקים וקולנות אל הוואדי. עוד אנו מדלגים מאבן לאבן
וחוצים את מימי הנחל בדרכנו אל השדה שמעברו — נתקף
שכנו (שמנמן וכרסתני במקצת) פחד, והחל מבקש שלא
נקים רעש באומרו: תומער אגנב פופט דארטען (שמא גנב
ישן שם) מובן שהוא השיג את ההיפך ממה שביקש, כי
מיהו שיכול להתאפק ולא להתפקע מצחוק לשמע משפט
מבריק כזה? אותו ברנש כבר לא יצא עמנו לתלוש חומצה
בלילה.

הגענו לשדה, תלשנו כמה שעות טובות עד שקיעת הירח
ב-11 בערך, תקענו שני מוטות באדמה, מתחנו עליהם שק
אחד שנמצא לנו בשדה — והכרזנו שזהו אוהל ללינת לילה.
חלק מהשעות המעטות שנותרו לנו לשינה "ביזבזנו" בציח-